

[ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ]

Χειρότερα δεν γίνεται...

ΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΛΗ είδση! Το ΙΚΑ, επιτέλους, εξυγιάνθηκε! Αύξησε την περιουσία του κατά τρεις καρέκλες και ένα τραπέζι. Η επιτυχημένη αυτή κίνηση πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της πολιτικής είσπραξης των χρεών και

Της Σίλας
Αλεξίου

επιτεύχθηκε διά της κατασχέσεως των μοναδικών περιουσιακών στοιχείων ενός 80χρονου, ο οποίος χρωστούσε εδώ και χρόνια 150

ευρώ, που με τις προσαυξήσεις είχαν φθάσει τα 900! Είναι αλήθεια; Υπάρχει νους που πήρε αυτή την απόφαση; Που θεώρησε καθήκον του να διεκδικήσει χρέος αυτής της ευτελούς αξίας, υποβάλλοντας έναν άνθρωπο στο μαρτύριο της στέρησης των λιγιστών αντικειμένων που του είχαν απομείνει; Και αυτός ο νους τι πίστεψε; Πως έτσι έκλεισε τις μαύρες τρύπες του ΙΚΑ; Μπορεί... Γιατί αν απαλλαγύμε από τη συναισθηματική φόρτιση και επιχειρήσουμε να σκεφθούμε λογικά, θα διαπιστώσουμε πως η φιλοσοφία αυτή διακατέχει την εισπρακτική πολιτική αυτού του κράτους. Αφού δεν μπορείς να κυνηγήσεις τους καρχαρίες, πιάσε τη μαριδά για να έχεις τουλάχιστον να επιδείξεις μια φαριά. Μισθωτοί και συνταξιούχοι – δίκην μαριδάς – είναι αδύνατον να ξεφύγουν από το δίχτυ. Άλλωστε είναι φτιαγμένοι στα μέτρα τους. Τα μεγάλα ψάρια δεν χωράνε. Τι να κάνουν και οι υπηρεσίες; Εν προκειμένω, μια και μιλάμε για το ΙΚΑ, αν ο κάθε ευσυνείδητος υπάλληλος έπαιρνε την πρωτοβουλία να διεκδικήσει τις τεράστιες οφειλές που θα βοηθούσαν ενδεχομένως στην ανάκαμψη της υπηρεσίας του δεν θα έβρισκε... τόπο να σταθεί. Έτσι, επειδή τα προσχήματα πρέπει να τηρούνται και οι υπάλληλοι – ως τελευταίοι τροχοί – να ελέγχονται, αν κληθεί ο διευθυντής μιας ανάλογης υπηρεσίας από τον ανώτερό του να δώσει εξηγήσεις για τα δισεκατομμύρια των οφειλών, θα έχει τουλάχιστον κάτι να δείξει. Τρεις καρέκλες και ένα τραπέζι! Λίγο είναι; Καθόλου. Δεν αποκλείεται μάλιστα να επιβραβευθεί και με προαγωγή. Καθώς είχε την πρόνοια να μην αγγίζει τα κακώς κείμενα, τους φακέλους που καίνε, ενώ ταυτόχρονα επέδειξε την πυγμή του οργανισμού. Μην νομίζει δηλαδή και ο κάθε ταλαίπωρος πολίτης που χρωστάει 150 ευρώ ότι θα χαίρει της ίδιας εύνοιας που απολαμβάνει ο μεγαλοοφειλέτης. Και θα έχει καρέκλα να κάθεται στην... πλάτη του ΙΚΑ. Και μη χειρότερα...

Του Τάσου Αναστασίου

[ΤΡΙΤΗ ΑΠΟΨΗ]

Ο οικονομικός απινιδωτής

Περιμένοντας ρεύμα από την «πρίζα του Μπράουν»

Στους μεγάλους κλυδωνισμούς η σκέψη των ανθρώπων καταφεύγει συχνά στη θεολογία. Η εξήγηση των δεινών με την έννοια της αμαρτίας είναι ένα βολικό καταφύγιο. Οι χρηματιστές περιέπεσαν, λοιπόν, στο αμάρτημα της απληστίας. Αν όμως το ζητούμενο είναι η επάνοδος σε μια πιο προτεσταντική ηθική, αυτό είναι ένδειξη ότι δεν βρισκόμαστε στο κατώφλι μιας συστημικής αλλαγής. Η προτεσταντική ηθική εγγράφεται στη λογική του καπιταλισμού.

Του Αλέξη
Καλοκαιρινού

Οι σχηματικές ερμηνείες ριζώνουν στα μυαλά με το πλεονέκτημα της απλούστευσης: Η σημερινή κρίση αποδίδεται στην πλήρη απορρύθμιση της οικονομίας και στις ασύδοτες αγορές του χρήματος. Μαζί, εμφανίζεται το αίτημα για την «επιστροφή της πολιτικής». Παραβλέπεται, ωστόσο, ότι η θρυαλίδα της κρίσης, δηλαδή η κατάρρευση δύο οργανισμών που ειδικεύονταν στα στεγαστικά δάνεια στις ΗΠΑ, έχει ως υπόβαθρο την πολιτική επιλογή του «εκδημοκρατισμού της στεγαστικής πίστης». Επίσης, πριν από λίγο καιρό, στην εκτόξευση των τιμών των βασικών αγαθών συνετέλεσε δραστικά μια άλλη πολιτική επιλογή, της προμηθοδότησης της παραγωγής βιοκαυσίμων.

Αν υπάρχουν ψήγματα αλήθειας στα παραπάνω, το ζητούμενο σήμερα δεν είναι η επάνοδος αλλά η επαναποθέτηση της πολιτικής. Η ρύθμιση δεν απουσίασε εντελώς από τον πραγματικό (και όχι ιδεατό) νεοφιλελευθερισμό. Συνεπώς το πρώτο ερώτημα δεν είναι αν θα πάμε σε περισσότερη ρύθμιση αλλά αν θα αλλάξει η ρυθμιστική βάση. Άλλωστε, οι

κινήσεις «κρατικοποίησης» τραπεζών, που τόσο έχουν ενθουσιάσει την ελληνική Αριστερά, δεν έχουν τον χαρακτήρα της μόνιμης εγκατάστασης του κράτους στον χρηματοπιστωτικό τομέα. Το στοίχημα είναι μια εξυγίανση του συστήματος ώστε να τεθεί ξανά σε λειτουργία, με όρους μεγαλύτερης διαφάνειας και μικρότερης σπέκουλας, μετά τη σημερινή ανακοπή που υπέστη η υπερτροφική του καρδιά. Στη συνέχεια, (υποτίθεται ότι) οι φορολογούμενοι θα πάρουν τα χρήματά τους πίσω.

Σε κάθε περίπτωση, γίνεται αντιληπτό ότι αυτό που θα μας συμβεί στην Ελλάδα εξαρτάται από το αντίκρουσμα αποφάσεων και πρωτοβουλιών σε υπερεθνικό επίπεδο. Είναι μια πρόσκαιρη ανακούφιση για τους πο-

ΑΝ ΤΟ ΧΡΗΜΑ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΡΕΕΙ

ξανά στις αρτηρίες του συστήματος, ίσως να μη χρειαστεί να ανοίξουμε διάπλατα την ντουλάπα με τους σκελετούς

λιτικούς μας, σε μια χώρα όπου, ούτως ή άλλως, δεν παράγεται πολιτική. Προσωρινά, η κατάσταση βολεύει περισσότερο τον κ. Καραμανλή απ' ό,τι τον κ. Παπανδρέου. Από τους εγχώριους σοσιαλδημοκράτες περιμένει κανείς να ακούσει περισσότερα. Και όσο ακούει ότι το προτεινόμενο «νιου ντιλ» για την έξοδο από την παρούσα (για την ακρίβεια, από την επερχόμενη) κρίση είναι η «πράσινη ανάπτυξη», μαζί με την εμμονή στην αφειδή χορήγηση έκτακτων επιδομάτων, υποψιάζεται ότι ακούει την απάντηση ενός αυτόματου τηλεφωνητή.

[The Guardian]

Τιμώντας τις Διεθνείς Ταξιαρχίες

«**ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ** από το Πέντλετον σκοτώθηκε στη μάχη της Μαδρίτης», έγραφε αυτή η εφημερίδα στις αρχές του 1937, αναφερόμενη στον θάνατο του Φρεντ Νιούμπερι, ενός «καλοφτιαγμένου νεαρού, γεμάτου ενθουσιασμό για τον αγώνα των Ισπανών εργατών». Σύμφωνα με το ρεπορτάζ, ο Νιούμπερι άφησε τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά τους για να πολεμήσει στο πλευρό των Δημοκρατικών. Οι άνδρες και οι γυναίκες των Διεθνών Ταξιαρχιών προέρχονταν απ' όλα τα μέρη της Ευρώπης και απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Ανάμεσα στους 2.000 αγωνιστές από τα βρετανικά νησιά ήταν και ο ανιψιός του Ουίνστον Τσόρτσιλ, Έσμοντ Ρόμιλι. Πολλοί από αυτούς ήταν κομμουνιστές, όλοι τους απεχθάνονταν τον φασισμό. Η κυβέρνησή του Θάπατερο έδωσε την ισπανική υποχρέωση στους ελάχιστους Βρετανούς των Διεθνών Ταξιαρχιών που βρίσκονται ακόμη στη ζωή. Ήταν μια μικρή αλλά ευγενική χειρονομία για όσους πολέμησαν υπερασπιζόμενοι τις ιδέες τους.

Βεβαίως, ο κ. Καραμανλής λέει ακόμα λιγότερα («θα πάρουμε όλα τα απαραίτητα μέτρα»). Στην πραγματικότητα, ο Πρωθυπουργός πρέπει να προσεύχεται η εφαρμογή του «σχεδίου Μπράουν» να προλάβει τις επιπτώσεις από την εφαρμογή του «σχεδίου Πόλσον». Στην Ελλάδα δεν υφίσταται άμεσα ζήτημα εισόδου του κράτους στο μετοχικό κεφάλαιο των τραπεζών. Αντίθετα, ο μεγάλος κίνδυνος προέρχεται μάλλον από την έκθεση των ασφαλιστικών ταμείων στα «τοξικά» ομόλογα. Και το μέγεθος αυτής της έκθεσης θα αναδειχθεί με την εφαρμογή του σχεδίου Πόλσον.

Συνεπώς, η ελληνική κυβέρνηση έχει ιδιαίτερους λόγους να εύχεται το σχέδιο Μπράουν να λειτουργήσει σαν οικονομικός απινιδωτής. Αν το χρήμα αρχίσει να ρέει ξανά στις αρτηρίες του συστήματος, ίσως να μη χρειαστεί να ανοίξουμε διάπλατα την ντουλάπα με τους σκελετούς. Αν, πάλι, η κυβέρνηση βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να «υλοποιήσει τις δεσμεύσεις της», τότε ζήτω που καίκαμε. Σε μια χώρα με μεγάλο δημόσιο χρέος και με τάσεις φυγής των ξένων επενδυτών απ' αυτήν, η αναγκαστική προσφυγή στη φορολογία μπορεί να επιβαρύνει τους εγχώριους οικονομικούς συντελεστές μέχρι του σημείου της κατάρρευσης.

Τουλάχιστον, προς το παρόν, η ελληνική κυβέρνηση μπορεί να παρηγορηθεί με την ιδέα ότι το πλασματικό σχέδιο προϋπολογισμού του 2009 θα πεταχτεί μαζί με άλλα (όπως και της Γαλλίας, για παράδειγμα) σ' ένα ευρωπαϊκό καλάθι των ακρήτων. Αν η απόπειρα συντονισμού των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων ευδοθήσει και εφόσον, όπως όλα δείχνουν, το Σύμφωνο Σταθερότητας αναθεωρηθεί, η ελληνική κυβέρνηση θα σώσει τα προσχήματα και εμείς θα γλιτώσουμε από τα χειρότερα.